

Arrest

nr. 120 420 van 12 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 25 november 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het enig middel lijkt ongegrond en mist deels feitelijke grondslag.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Immers dient opgemerkt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 weliswaar instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, doch dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. De gemachtigde van de staatssecretaris is er als orgaan van het actief bestuur overigens toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet op basis van de voorwaarden die weliswaar in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, doch die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op de vernietiging met terugwerkende kracht, worden geacht nooit te hebben bestaan. De verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de instructie van 19 juli 2009 en stelt als zou de bestreden beslissing niet op afdoende wijze worden gemotiveerd, zij geen idee heeft of haar aanvraag grondig werd onderzocht en waarom de vraag om de instructie van 19 juli 2009 niet wordt toegepast.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvulling van 10 februari 2012 slechts het toevoegen van een nieuw stuk betreft, met name de verklaring van wettelijke samenwoning, waarbij uiteen wordt gezet dat de verzoekende partij samenwoont met haar vriend, deze laatste een verblijfskaart van onbepaalde duur heeft, zij samen een hecht gezin vormen en een gedwongen verwijdering een schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken. Er kan slechts worden vastgesteld dat hierover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat hierover met geen woord wordt gerept. Dit aspect van het enig middel mist feitelijke grondslag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Er worden geen middelen tegen de tweede bestreden beslissing aangevoerd.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092;

Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 november 2013 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 28 januari 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij maakt een opmerking over de lengte van de beschikking en stelt dat dit maakt dat er geen sprake meer is van een verkorte procedure. Zij wijst erop dat de Raad een eerdere beslissing die werd genomen inzake haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft vernietigd. Zij voert aan dat de argumentatie met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 kadert in een schending van het vertrouwensbeginsel en stelt dat de vernietiging van de instructie niet wordt aangehaald als argument in de bestreden beslissing, doch slechts a posteriori in de beschikking en dat de Raad de bestreden beslissing niet op deze wijze kan aanvullen. De verzoekende partij stelt dat voormelde interpretatie omtrent de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 enkel in de beschikking te vinden is en dit een onterechte verbetering vormt van een niet-correcte beslissing. Zij stelt dat zij niet de toepassing vraagt van de vernietigde instructie, doch wel van de erin vervatte criteria maar dat de beschikking enkel verwijst naar het feit dat de instructie vernietigd is. De verwerende partij stelt dat zij, gelet op de vernietiging ervan, de instructie niet meer kan toepassen, wat blijkt uit tal van andere zaken en verwijst voor het overige naar de beschikking. De verzoekende partij repliceert dat de instructie werd vernietigd enkel omdat deze een verenging van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 inhoudt, doch dat dit niet maakt dat niet zou moeten worden beantwoord waarom zij al dan niet voldoet aan de erin vervatte criteria.”*

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij op 25 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarin zij zich beroept op de instructie van 19 juli 2009. Volgens de verzoekende partij maakt de eerste bestreden bestuurshandeling, te weten de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, evenwel geen melding van voornoemde instructie. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de beschikking een *a posteriori* motivering toevoegt aan de eerste bestreden bestuurshandeling. Volgens de verzoekende partij maakt de eerste bestreden beslissing immers geen gewag van het feit dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij voormelde aanvraag heeft de verzoekende partij het Typeformulier Regularisatieaanvraag gevoegd waarop zij het door de instructie van 19 juli 2009 gedefinieerde criterium *“Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België”* heeft aangekruist.

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“[...]”

De aangehaalde redenen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie – met name dat verzoekster sinds oktober 2000 in België verblijft (verzoekster legt verschillende documenten voor om dit verblijf aan te tonen, namelijk verschillende

medische documenten, een abonnement bij De Lijn en een regularisatieaanvraag uit 2007) en dat zij een verklaring van aanmelding in het Huis van het Nederlands voorlegt – behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 23.10.2000, werd afgesloten op 08.05.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.10.2000, en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 6 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Ook het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor een aanvraag tot regularisatie, opent geen automatisch recht op verblijf voor betrokkene.

Tenslotte wordt aangehaald dat verzoekster samenwoont met haar vriend, die een verblijfskaart voor onbepaalde duur heeft er dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Indien betrokkene zich wenst te beroepen op haar samenwoning met een legaal verblijvende vreemdeling, dient zij bovendien hiertoe de geëigende procedure te volgen. In het kader van artikel 9bis vormt dit geen buitengewone omstandigheid die verzoekster zou beletten om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.”

Uit het bovenstaande blijkt dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt ingegaan op het door de verzoekende partij aangekruiste criterium van de instructie van 19 juli 2009. Er wordt niets vermeld over deze instructie. De verzoekende partij kan aldus worden gevolgd in haar stelling dat de eerste bestreden beslissing geen melding maakt van de in haar aanvraag aangehaalde instructie van 19 juli 2009. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden aangenomen.

Dit onderdeel van het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111 881; RvS 18 december 1990, nr. 36 050).

2.4 In het belang van de goede rechtsbedeling dient het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat in uitvoering van de eerste bestreden beslissing werd genomen, eveneens te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET